

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.662 van 7 december 2012
in de zaak A. 196.758/X-14.570.**

In zake : de gemeente HAMME
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim De Cuyper
 kantoor houdend te 9100 SINT-NIKLAAS
 Vijfstraten 57
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Paul Aerts
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Coupure 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

 de n.v. WATERWEGEN EN ZEEKANAAL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Sven Vernailen en Joris Geens
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 juni 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 26 maart 2010 van de Vlaamse regering
houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en de
agrarische structuur, regio Waasland: gebieden van het geactualiseerd Sigmaplan
“Durmevallei”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 219.417 van 22 mei 2012 heropent de Raad van State de debatten en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram De Smet, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Inneke Bockstaele, die loco advocaat Paul Aerts verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Shauna De Leener, die loco advocaten Sven Vernailen en Joris Geens verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan verwezen worden naar het arrest nr. 219.417 van 22 mei 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende en de tussenkomende partijen werpen op dat een gebeurlijke nietigverklaring van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gewestelijk RUP) dient beperkt te worden tot het deelgebied “De Bunt”.

5. Aangezien, zoals hierna zal blijken, besloten wordt tot de verwerping van het beroep, bestaat er geen noodzaak te onderzoeken of, in geval van vernietiging, tot een gedeeltelijke vernietiging zou dienen te worden besloten.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Een eerste middel wordt afgeleid uit machtsoverschrijding wegens schending van artikel 26 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg, van het besluit van 9 mei 2008 van de Vlaamse regering tot bepaling van nadere regels voor de zorgplicht betreffende definitief aangeduide ankerplaatsen en erfgoedlandschappen, van artikel 1.1.4, artikel 2.2.2, §1, 2° en artikel 2.2.3, §1, derde lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel doet de verzoekende partij gelden dat het noordelijke deel van het deelgebied “De Bunt” gelegen is binnen de ankerplaats “Schorren van de Durme, de Bunt en monding van de Durme in de Schelde”, waarbinnen het gaaf polderlandschap een structurerend element vormt. De verzoekende partij meent dat de omzetting naar natuurgebied

en de creatie van een gecontroleerd overstromingsgebied met gereduceerd getij het landschap op deze locatie drastisch zal wijzigen. Ze concretiseert dat “(e)nkelen alleen al de omzetting van de bestemming naar natuurgebied, die automatisch een bemestingsverbod met zich meebrengt op basis van art. 41 bis van het Mestdecreet, (...) tot een wijziging van het bestaande landschap (leidt)”. Tevens zal “(h)et gave polderlandschap, waarvan sprake in de toelichtingsnota, (...) onvermijdelijk verdwijnen” en zal “(d)e voorziene dagelijkse overstroming van het gebied (...) de landschappelijke kwaliteiten van het gebied volkomen wijzigen”. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij de op haar rustende zorgplicht zoals vervat in artikel 26 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg dan ook niet vervuld. Minstens voldoet de verwerende partij niet aan de haar oplegde uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals opgenomen in het voormelde artikel 26 en in het besluit van 9 mei 2008 van de Vlaamse regering tot bepaling van nadere regels voor de zorgplicht betreffende definitief aangeduide ankerplaatsen en erfgoedlandschappen. Noch de toelichtingsnota bij het gewestelijk RUP, noch het besluit tot definitieve vaststelling bevatten ook maar enige passage waarin de impact van het gewestelijk RUP op het landschap beoordeeld wordt. Evenmin omvat het gewestelijk RUP een motiveringsnota in de zin van het besluit van 9 mei 2008 van de Vlaamse regering tot bepaling van nadere regels voor de zorgplicht betreffende definitief aangeduide ankerplaatsen en erfgoedlandschappen.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat, hoewel uit de toelichtingsnota blijkt dat de verwerende partij met het bestreden gewestelijk RUP “uitdrukkelijk uitvoering wenst te geven” aan het “eindvoorstel van gewenste ruimtelijke structuur” voor de regio Waasland van september 2008, het bestreden plan in essentie het verdwijnen van de grondgebonden landbouw ten voordele van de natuur inhoudt. Nochtans duidt het bedoelde eindvoorstel het gebied “De Bunt” onder andere aan als een gebied waarbinnen de taak “vrijwaren en versterken van waardevolle landschappen en erfgoedwaarden” geldt en waarbinnen “het behoud van gave landschappelijke gebieden rond een waterloop door grondgebonden landbouwvoering vooropgesteld wordt en (...) grondgebonden landbouw als uitgangspunt vooropgesteld (wordt)”. De verzoekende partij leidt hieruit af dat het bestreden

gewestelijk RUP “een manifeste tegenstrijdigheid en dus een schending van het materieel motiveringsbeginsel” inhoudt. Ze voegt eraan toe dat dit alles des te meer geldt nu de toelichtingsnota enerzijds uitdrukkelijk verwijst naar de genoemde bepalingen uit het eindvoorstel, en anderzijds nergens motiveert waarom de verdwijning van het polderlandschap en de grondgebonden landbouw op deze locatie zoals voorzien in het gewestelijk RUP hiermee verenigbaar is.

In een derde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat zowel de Cel Onroerend Erfgoed in haar advies van 11 december 2008 als verscheidene bezwaarindieners tijdens het openbaar onderzoek kritiek hebben geleverd op het verdwijnen van het bestaande waardevolle landschap. De VLACORO en de verwerende partij hebben in hun antwoord op deze bezwaren verwezen naar artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften. Met de verwijzing naar dit artikel komt de verwerende partij volgens de verzoekende partij evenwel niet tegemoet aan de zorgplicht of de motiveringsplicht. De verzoekende partij zet uiteen dat, in de mate dat dit artikel voldoet aan de rechtspraak van de Raad van State, de daarin bedoelde inrichtingsstudie op zich geen enkele bijkomende waarborg biedt voor het landschap. Zij houdt immers op zich geen bestemmingsvoorschrift in, doch waarborgt enkel de toetsing aan de eigenlijke bestemmingsvoorschriften. Derhalve faalt de motivering van de verwerende partij en blijft zij manifest in gebreke haar zorgplicht inzake het landschap na te leven, aldus de verzoekende partij. Voorts meent de verzoekende partij dat, in de mate dat artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften wel een uitdrukkelijke, verordenende bescherming zou inhouden voor het landschap, dit artikel een eigenlijk bestemmingsvoorschrift inhoudt waarvan de invulling vooruit geschoven wordt. Dit maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 2.2.2, §1, 2° en artikel 2.2.3, §1, derde lid VCRO aangezien in dat geval een bijkomend ordeningsinstrument wordt gecreëerd dat tot doel heeft deel uit te maken van het verordenend toetsingskader voor het beoordelen van een aanvraag voor een stedenbouwkundige of verkavelingsvergunning. Ten slotte doet de verzoekende partij gelden dat uit artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften blijkt dat de bedoelde inrichtingsstudie enkel de relatie van de vergunningsaanvragen tot de omringende

polderlandschappen moet aangeven. Over de impact op het landschap binnen het plangebied wordt in dit artikel met geen woord gerept.

7. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel antwoordt de verwerende partij dat uit de landschapsatlas blijkt dat het land(bouw)gebruik van het noordelijk deel van het gebied “De Bunt” niet aan de basis ligt van de aanduiding van het landschap als ankerplaats. Bovendien grenst dit gebied tevens aan het beschermd landschap en Vlaams natuurreservaat “Schorren van de Durme” en kan de bestemmingswijziging van het gebied bijdragen tot de verdere ontwikkeling van de landschappelijk waardevolle Durmeschorren, wat de landschappelijke waarde van de ankerplaats kan doen toenemen. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de loutere opname van een goed in de landschapsatlas geen rechtsgevolgen creëert.

Aangaande het tweede middelonderdeel stelt de verwerende partij dat het eindvoorstel voor de gewenste ruimtelijke structuur voor de regio Waasland geen bindend karakter heeft en dat de zogenaamde schending van dit niet-reglementair besluit niet het voorwerp kan uitmaken van een middel. Bovendien moet rekening worden gehouden met de in de planningscontext uitgetekende gewenste ruimtelijke structuur voor het gebied die ook wordt verduidelijkt in de toelichtingsnota bij het gewestelijk RUP en die focust op het behoud en het versterken van de uitgesproken natuurwaarden in het gebied.

Voor wat betreft het derde middelonderdeel stelt de verwerende partij achtereenvolgens dat het voorleggen van de bedoelde inrichtingsstudie als informatief document niet onwettig is, dat in de toelichtingsnota met betrekking tot de landschapswaarden naar aanleiding van het advies van het Agentschap Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed een paragraaf werd toegevoegd, dat ook in de stedenbouwkundige voorschriften zelf garanties worden opgenomen met betrekking tot het landschap en dat in het plan-MER milderende maatregelen werden ingeschreven met betrekking tot het landschap.

8. De tussenkomende partij voegt hieraan kort samengevat nog toe dat er geen sprake is van een aangeduide ankerplaats, doch enkel van een vermelding in de landschapsatlas waaraan geen juridische gevolgen verbonden

zijn, dat het gewestelijk RUP niet kan en hoeft getoetst te worden aan een “eindvoorstel” voor de gewenste ruimtelijke structuur van het Waasland, dat het gewestelijk RUP voorzien is van een afdoende motivering en verantwoording met een vanuit planologisch oogpunt geformuleerde gewenste ruimtelijke structuur, dat voor het gebied “De Bunt” geopteerd werd voor waterberging en natuurontwikkeling, dat de formele motiveringsplicht niet geldt voor een verordenend document zoals een RUP en dat de voorziene inrichtingsstudie duidelijk een informatief en indicatief karakter heeft.

9. In de memorie van wederantwoord doet de verzoekende partij gelden dat, zelfs indien het betrokken landschap niet definitief beschermd zou zijn als ankerplaats, het feit dat de verwerende partij het landschap heeft opgenomen in de Landschapsatlas, erop wijst dat de verwerende partij een bijzondere erfgoedwaarde toekent aan het landschap in kwestie. Deze waarde wordt ook bevestigd in de toelichtingsnota. Tevens voert ze aan dat uit artikel 1.1.4 VCRO volgt dat minstens rekening moet worden gehouden met de waarde van traditionele, waardevolle landschappen bij de opmaak van een RUP. Door enerzijds zelf te verwijzen naar de ankerplaats in kwestie, doch anderzijds op geen enkele wijze te motiveren waarom het verdwijnen van dit landschap aanvaardbaar zou zijn en door geen enkele maatregel te nemen ter bescherming van de landschappelijke waarden in het gebied, schendt het bestreden besluit minstens artikel 1.1.4 VCRO en de formele en materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij voegt eraan toe dat dit “gebrek aan motivering (...) des te meer (klemmt) gelet op het uiterst negatieve advies van de Gewestelijk Erfgoedambtenaar dd. 11.12.2008, waarin het verdwijnen van de ankerplaats uitdrukkelijk bekritiseerd wordt”.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij nog dat het opteren voor een gecontroleerd overstromingsgebied in plaats van een gereduceerd getijdengebied de landbouwfunctie en het bestaande waardevolle landschap zou vrijwaren. De keuze voor de inrichting van het gebied “De Bunt” als een gereduceerd getijdengebied wordt nergens in het gewestelijk RUP gemotiveerd, net zomin als

de afwijking van het eindvoorstel voor de gewenste ruimtelijke structuur voor de regio Waasland.

Voor wat betreft het derde middelonderdeel herneemt de verzoekende partij haar uiteenzetting in het verzoekschrift.

10. In de laatste memorie stelt de verzoekende partij nog dat de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden gewestelijk RUP niet kunnen verhinderen dat de uitvoering van dit plan “sowieso de totale verdwijning van het bestaande landschap en vervanging door een geheel ander landschap impliceert”.

Verder verduidelijkt ze dat het tweede middelonderdeel geen toetsing aan het bedoelde beleidsdocument beoogt, maar eerder wijst op een tegenstrijdigheid met het eigen beleid van de verwerende partij en dus op een schending van de materiële motiveringsplicht. Wanneer de verwerende partij als verantwoording voor de opmaak van een RUP naar een eigen beleidsdocument verwijst, spreekt het voor zich dat dit RUP ook in overeenstemming moet zijn met dit vastgestelde beleid. Het gewestelijk RUP druist in tegen het beleid dat door het eindvoorstel wordt vastgelegd, met name het vrijwaren en versterken van waardevolle landschappen en erfgoedwaarden. Deze afwijking van het beleid wordt nergens gemotiveerd.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel stelt de verzoekende partij nog dat uit geen enkel voorschrift blijkt dat de vergunningverlenende overheid rekening moet houden met de inhoud van de inrichtingsstudie, laat staan dat ze hier een welbepaald gevolg dient aan te geven.

Beoordeling

Eerste onderdeel

11. Het eerste middelonderdeel gaat uit van de onjuiste premisse dat het noordelijke gedeelte van het deelgebied “De Bunt” zou zijn aangeduid als ankerplaats in de zin van de in het middel aangehaalde bepalingen van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg en het besluit van 9 mei 2008

van de Vlaamse regering tot bepaling van nadere regels voor de zorgplicht betreffende definitief aangeduide ankerplaatsen en erfgoedlandschappen.

In zoverre de schending van de voormelde bepalingen wordt ingeroepen, faalt het middelonderdeel wegens het gebrek aan de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

12. Dat het betrokken deelgebied wel in de landschapsatlas werd opgenomen, kan op zichzelf genomen niet tot de gegrondheid van het middel doen besluiten, nu de opname in de landschapsatlas geen rechtsgevolgen heeft.

13. Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de landschapswaarden als element niet mee in rekening zouden zijn genomen bij de ruimtelijke afweging die is voorafgegaan aan het gewestelijk RUP.

14. Artikel 1.1.4 VCRO luidt als volgt :

“De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit”.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat artikel 1.1.4 VCRO het doel van het ruimtelijk ordeningsbeleid aangeeft, waarbij de duurzame ruimtelijke ordening centraal staat (Parl.St. VI.Parl. 1998-1999, nr. 1332/1, 10).

De vereiste dat de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar worden afgewogen, benadrukt het facetmatig karakter van de ruimtelijke ordening.

Voorts blijkt uit de wetsgeschiedenis dat bij de gelijktijdige onderlinge afweging van deze verschillende maatschappelijke activiteiten één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen in een bepaalde situatie (Parl.St. VI.Parl. 1995-1996, nr. 360/3, 18).

Een bepaalde ruimtelijke behoefte kan derhalve na afweging in een bepaalde situatie niet noodzakelijk gelijkwaardig zijn aan een andere ruimtelijke behoefte.

15. De genoemde decreetbepaling vermeldt naast onder meer de gevolgen voor het leefmilieu, ook “de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen” als criteria waarmee rekening wordt gehouden bij het invullen van de ruimtelijke ordening. Tevens dient bij de afweging van de ruimtelijke behoeften rekening te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving.

16. Artikel 1.1.4 VCRO bepaalt ook dat de ruimtelijke ordening gericht is op “een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden”. Dit impliceert onder meer dat bij de ordening van de ruimte zowel de behoeften van de huidige gebruikers als deze van de “toekomstige generaties” in aanmerking dienen te worden genomen.

17. De voornoemde principes vereisen derhalve dat de diverse binnen artikel 1.1.4 VCRO bedoelde behoeften en de daarmee gepaard gaande aanspraken op de ruimte evenwichtig tegen mekaar worden afgewogen en dat bij deze afweging rekening dient te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De Raad van State oefent hierop enkel de redelijkheidstoets uit, vermits het aan de bevoegde overheden toekomt de nodige beleidskeuzes te maken. Het komt de verzoeker, die de genoemde bepaling geschonden acht, toe om aan te tonen dat de gemaakte keuze manifest onredelijk is.

18. Uit de toelichtingsnota bij het GRUP blijkt dat de “(e)lementen van de landschappelijke structuur en het fysisch systeem” zeer nadrukkelijk werden meegenomen in de afweging, en dat het “(v)rijwaren en versterken van waardevolle landschappen en erfgoedwaarden” als beleidsdoelstelling mee

voorop stond bij de uitwerking van de visie en de gewenste ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven.

Ook in de voorschriften worden de “landschapswaarden” (artikel 1.1 voor het natuurgebied) en de “landschapszorg” (artikel 2.1 voor het gemengd openruimtegebied) benadrukt, en de in artikel 1.5 van de voorschriften voorziene inrichtingsstudie moet aangeven hoe “de visueel-ruimtelijke relatie ten aanzien van de landschappelijke identiteit van de Durmevallei en in het bijzonder de omringende historische polderlandschappen, nederzettingsstructuren en dijkenpatronen” wordt gelegd, alsook hoe “de landschappelijke inbedding en positionering in de Durmevallei(,) en in het bijzonder de omringende historische polderlandschappen (en) nederzettingsstructuren” wordt gerealiseerd.

Gelet op deze elementen, kan in redelijkheid niet gesteld worden dat bij het opmaken van het GRUP onvoldoende aandacht zou zijn besteed aan de esthetische en landschappelijke aspecten, zoals voorgeschreven door artikel 1.1.4 VCRO.

19. Waar de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij “het verdwijnen van het landschap” diende te motiveren “gelet op het uiterst negatieve advies van de Gewestelijk Erfgoedambtenaar dd. 11.12.2008” wordt aan het middelonderdeel een nieuwe wending gegeven die niet in het inleidend verzoekschrift terug te vinden is.

De verzoekende partij kan deze kritiek niet op ontvankelijke wijze voor het eerst aanvoeren in de memorie van wederantwoord.

Tweede onderdeel

20. Zoals de verwerende en de tussenkomende partijen terecht opmerken, heeft het bedoelde “eindvoorstel gewenste ruimtelijke structuur Waasland, september 2008” geen enkele bindende of verordende waarde.

De eventuele niet-naleving van dit “eindvoorstel” kan dan ook niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

21. Verder kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat voor de planologische invulling van het deelgebied “De Bunt” geen afdoende motivering terug te vinden is.

Bij de omschrijving van de gewenste ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven wordt in de toelichtingsnota bij het gewestelijk RUP reeds duidelijk aangegeven dat het de bedoeling is om de uitgesproken natuurwaarden in de Durme- en Scheldevallei te behouden en versterken, en dat daarbij het natuurlijk watersysteem en het dynamisch milieu met slikken en schorren moeten worden hersteld. Tevens moeten de genoemde rivier- en beekvalleien als verwevingsgebied fungeren voor landbouw, natuur, bos en natuurlijke waterberging.

Wat dan specifiek het deelgebied “De Bunt” betreft, wordt uitgelegd dat een gereduceerd getijdengebied moet worden ingericht dat bijna dagelijks op een gecontroleerde wijze zal overstromen bij vloed, dat de bestaande Scheldedijk gecontroleerd doorstroombaar zal gemaakt worden via in- en uitstroomconstructies, dat een bijkomende ringdijk zal worden aangelegd, en dat het gebied ontoegankelijk zal zijn. Voorts wordt gemotiveerd dat “De Bunt” gefaseerd zal worden ingericht, met een latere ontwikkeling van het zuidelijke gedeelte, dat door de getijdenwerking in het noordelijk deel estuariene natuurtypes zullen ontstaan (slikken en schorren, vloedbos,...), dat het noordelijk en het zuidelijk deel in de eerste fase van elkaar gescheiden zullen worden, doch later met elkaar verbonden zullen worden, en dat er nieuwe recreatieve voorzieningen zullen komen.

Zodoende wordt duidelijk gemaakt dat voor het deelgebied “De Bunt” geopteerd wordt voor waterberging en natuurontwikkeling.

Uit de bespreking van het eerste middelonderdeel is reeds gebleken dat de landschappelijke aspecten afdoende bij deze afweging werden betrokken.

22. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Derde onderdeel

23. In zoverre de verzoekende partij in het derde middelonderdeel een schending aanvoert van de zorgplicht uit het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg, mist het middelonderdeel juridische grondslag, om de redenen zoals reeds uiteengezet in randnummer 11.

24. Met betrekking tot de bezwaren over het verdwijnen van het waardevolle landschap wordt in het bestreden besluit het volgende overwogen:

“Naar aanleiding van de bezwaren die ingediend werden over de wijziging en het verdwijnen van waardevol landschap verwijst de VLACORO terecht naar de inrichtingstudies voor de gebieden. Ook de project-MER behandelt het landschappelijk aspect. De resultaten van de project-MER kunnen verder aanleiding geven tot verdere verfijning van de inrichtingsplannen”.

25. In zijn arrest nr. 219.903 van 21 juni 2012 oordeelde de Raad van State reeds dat de in artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden gewestelijk RUP bedoelde inrichtingsstudie is geconcipieerd als een instrument tot in- en voorlichting van de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het licht van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouwkundige voorschriften van het gebied en dat dergelijk informatief document een modaliteit is in de zin van artikel 2.2.3, §1, derde lid VCRO.

De bedoelde inrichtingsstudie strekt er dan ook niet toe een bijkomend ordeningsinstrument te creëren, zoals voorgehouden door de verzoekende partij.

26. Artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften bepaalt dat de inrichtingsstudie moet aangeven hoe “de visueel-ruimtelijke relatie ten aanzien van de landschappelijke identiteit van de Durmevallei en in het bijzonder de omringende historische polderlandschappen, nederzettingsstructuren en dijkenpatronen” wordt gelegd, alsook hoe “de landschappelijke inbedding en

positionering in de Durmevallei(,) en in het bijzonder de omringende historische polderlandschappen (en) nederzettingsstructuren” wordt gerealiseerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het antwoord op de betrokken bezwaren en adviezen met verwijzing naar dit artikel niet afdoende is.

27. Het derde middelonderdeel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven december 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,

voor de uitspraak door de voorzitter van de Raad van State aangewezen ter vervanging van Johan Bovin, staatsraad, die wettelijk verhinderd is, na alle debatten te hebben bijgewoond en na te hebben deelgenomen aan de beraadslaging,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens